

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 10C/76/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714206845
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Minková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6714206845.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudkyňou JUDr. Silviou Minkovou v právnej veci navrhovateľky R. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXXX, XXX XX E., štátna občianka SR, zastúpená Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti odporcovi POHOTOVOSTĽ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 532,46 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a**.

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 31,50 €, predstavujúce zaplatený súdny poplatok za podaný odpor, ktoré je povinný zaplatiť odporcovi do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 14.05.2014 bol na tunajší súd doručený návrh navrhovateľky zo dňa 10.05.2014, ktorým žiadala, aby súd rozsudkom zaviazal odporcu zaplatiť jej sumu 532,46 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 532,46 € od 10.05.2014 do zaplatenia, a tiež jej nahradiť trovy právneho zastúpenia. Svoj návrh zdôvodnila tým, že zmluvou o úvere č. 6114498 uzavretou medzi ňou a odporcom dňa 26.09.2007 došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov v jej prospech zo strany odporcu vo výške 531,10 €. Na základe absencie podstatných obligatórnych náležitostí v úverovej zmluve (ročnej percentuálnej miery nákladov) mal odporca nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny - pôžičky vo výške 531,10 €, bez úrokov a poplatkov. Navrhovateľka uvedením do omylu zo strany odporcu (predložením absolútne neplatnej zmluvy v časti úrokov a poplatku) uhradila na jeho účet sumu podľa zmluvy vo výške 1.063,56 €, to znamená o 532,46 € viac než mal odporca nárok. V rozsahu sumy 532,46 € tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane odporcu. Vzhľadom na skutočnosť, že odporca ku dňu spísania žalobného návrhu ani napriek výzve navrhovateľky dlžnú sumu nevrátil, uplatnila táto okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, keď táto základná úroková sadzba ECB bola dňa 10.05.2014 (nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie) 0,25 %. Taktiež si uplatnila trovy konania za 2 úkony právnej služby spolu vo výške 89,12 €. Po právnej stránke navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu odôvodnila podaný žalobný návrh s poukazom na ustanovenia § 39 a § 41 Občianskeho zákonníka, tiež § 52, § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka, § 451 a § 456 Občianskeho zákonníka, resp. § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia úverovej zmluvy.

Dňa 18.07.2014 vydal súd platobný rozkaz č.k. 10C/76/2014-8, ktorý bol odporcovi doručený dňa 11.08.2014, a proti ktorému podal odporca dňa 14.08.2014 odpor zo dňa 13.08.2014, v ktorom okrem iného vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti, o ktorej rozhodol súd uznesením zo dňa 16.09.2014,

č.k. 10C/76/2014-20 tak, že nepostupuje vec Okresnému súdu Bratislava I. Bližšie zdôvodnenie procesného postupu súdu je uvedené v tomto uznesení. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 09.10.2014. Taktiež v podanom odpore vzniesol odporca námietku premlčania, keď uviedol, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podlieha zákonnej objektívnej premlčacej 3-ročnej lehote, resp. vydania bezdôvodného obohatenia sa navrhovateľ môže domáhať v subjektívnej (2-ročnej) lehote, teda od okamihu, keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel. Odporca uviedol, že táto lehota navrhovateľke už márne uplynula s tým, že v žalobe absentujú skutočnosti rozhodujúce pre určenie začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Odporca trval na tom, že požadovaný nárok navrhovateľky sa stal premlčaný v subjektívnej a aj v objektívnej premlčacej lehote a to dňa 06.02.2012 s tým, že navrhovateľka sa so žalobou o zaplatenie obrátila na súd až dňa 02.05.2014. Okrem toho odporca v podanom odpore uviedol, že podľa jeho názoru uvedenú zmluvu nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase jej uzatvorenia. Poukázal pritom na rovnaký právny názor, ktorý mal zaujať Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 43Cob/271/09, sp. zn. 43Cob/224/08, ako aj Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 20Cob/406/06. Vzhľadom k tomu odporca vyslovil právny názor, že predmetná úverová zmluva nemusela obsahovať ani ročnú percentuálnu mieru nákladov. Okrem toho uviedol, že čo sa týka povinnosti uvádzať RPMN, je notoriou, že do 31.12.2007 zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. obsahoval chybný vzorec na výpočet RPMN, čo povinnosť uvádzať tento údaj veľmi relativizuje. Okrem toho do RPMN sa nezahŕňali zmluvné sankcie (ani úrok z omeškania) a z poplatkov prichádzal do úvahy poplatok platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru (§ 2 písm. e)). Poplatok dojednaný v predmetnej zmluve o úvere takúto povahu nemá a nárok na jeho zaplatenie je prípadným neuvedením RPMN nedotknutý. Okrem toho zákon o spotrebiteľských úveroch sa vzťahoval na zmluvy o úvere až na základe jeho novelizácie účinnnej od 01.01.2008 (§ 2 písm. a)). V prípade zmluvy o úvere č. 6114498 nešlo teda typovo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale o zmluvu o úvere v zmysle ustanovenia § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka a odporca mal nárok nielen na vrátenie poskytnutého úveru, ale aj na vrátenie príslušného poplatku, ktorý v zmysle bodu 13 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru predstavoval v 1/3-ine dohodnutý úrok a vo zvyšných 2/3-inách náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Taktiež odporca uviedol, že podľa jeho názoru zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon, keďže navrhovateľka plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie zo zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, k zrušeniu zmluvy a podobne) a majetkový prospech získal odporca z poctivých zdrojov. Z týchto dôvodov žiadal odporca návrh navrhovateľky v plnom rozsahu zamietnuť a priznať odporcovi náhradu trov konania vo výške 31,50 € (zaplatený súdny poplatok za odpor).

Dňa 08.04.2015 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie navrhovateľky k odporu odporcu zo dňa 07.04.2015, v ktorom okrem iného navrhovateľka uviedla, že k bezdôvodnému obohateniu na strane odporcu došlo z dôvodu, že navrhovateľka plnila na základe zmluvy, ktorá je absolútne neplatná v časti úrokov a poplatku. Zmluvu o úvere treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov vzhľadom na chýbajúci údaj o RPMN, úrokovej sadzbe a termíne konečnej splatnosti úveru. Žiadaná odplata je pritom aj v rozpore s dobrými mravmi a so zákonom, keďže predstavuje viac ako 80 % ročné navýšenie úveru, čo niekoľkonásobne prevyšovalo odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v danom období a v obdobných prípadoch. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka a na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 28.09.2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 09.11.2010, č.k. 17Co/313/2010-99, ako aj na rozhodnutie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 29.06.2010, č.k. 10C/20/2010-83.

Čo sa týka vznesenej námietky premlčania navrhovateľka poukázala na ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo, pričom vyjadrila názor, že v prejednávanej príhode ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane odporcu. Tento svoj názor zdôvodnila tým, že odporca aktívne podniká v oblasti poskytovania úverov od 14.03.2001 (výpis z Obchodného registra na odporcu) a od 01.10.2001, kedy nadobudol platnosť a účinnosť zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, tento obsahoval povinnosť uvedenú v § 4 písm. g) ročnú percentuálnu mieru nákladov s tým, že ak táto nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa mal považovať za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva bola uzavretá 26.09.2007, to znamená po takmer 6 rokoch podnikania v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti v prípade absencie RPMN. Dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti

uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, čo bolo potvrdené senátmi Krajského súdu v Prešove v konaniach sp. zn. 7Co/84/2011, 3Co/178/2013, 3Co/89/2011 a potvrdil to aj Krajský súd v Žiline v rozhodnutí pod sp. zn. 9Co/648/2013, Okresný súd Banská Bystrica v rozhodnutí č.k. 13C/481/2013-54 zo dňa 01.04.2014, tiež Okresný súd Košice II vo svojom rozsudku č.k. 18C/23/14-82 zo dňa 22.10.2014, Okresný súd Dolný Kubín vo svojom rozsudku č.k. 6C/54/2014-91 zo dňa 10.12.2014 a Okresný súd Košice - okolie v rozsudku sp. zn. 16C/206/2013 zo dňa 27.01.2015. Okrem toho ešte navrhovateľka uviedla, že pokiaľ ide o začiatok subjektívnej premlčacej lehoty, navrhovateľka sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až od svojho právneho zástupcu v deň udelenia plnomocenstva právnomu zástupcovi a daným momentom došlo k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty s tým, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nielen predpokladaná vedomosť. Skutočná vedomosť je taká, kedy sa navrhovateľ dozvedel také skutočnosti, ktoré mu umožnia uplatniť právo žalobou na súde. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie NS ČR z 27.03.2007, sp. zn. 33Odo/306/2005, resp. rozsudok NS ČR z 31.08.2000, sp. zn. 25Cdo/2581/98 a z 27.03.2003, sp. zn. 33Odo/766/2002, ako aj rozsudok z 25.04.2001, sp. zn. 33Cdo/3003/99, rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/121/2009 zo dňa 23.02.2011 a uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 413/2013-9. Z týchto dôvodov považovala subjektívnu premlčaciu lehotu za zachovanú.

Súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 26.01.2015, ktoré súd odročil na základe žiadosti navrhovateľky, resp. jej právneho zástupcu z dôvodu kolízie s pojednávaním na Okresnom súde Nitra. Následne súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 08.04.2015, na ktorom vec meritórne prejednal a rozhodol, keď postupoval v súlade s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keďže na pojednávanie sa nedostavil žiadny z volaných účastníkov ani ich zástupcov, pričom tak právny zástupca navrhovateľky ako i odporca mali doručenie predvolania na toto pojednávanie vykázané riadne a včas. Právny zástupca navrhovateľky ospravedlnil svoju neúčasť ako i neúčasť navrhovateľky na pojednávaní podaním zo dňa 07.04.2015, doručeným tunajšiemu súdu 08.04.2015 prostredníctvom e-mailu a zároveň vyjadrili súhlas aby sa pojednávalo v ich neprítomnosti. Taktiež odporca ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní podaním zo dňa 07.04.2015, doručeným tunajšiemu súdu dňa 08.04.2015, a tiež vyjadril súhlas aby súd pojednával v ich neprítomnosti.

Na pojednávaní súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré predložili účastníci konania, a to: zmluva o úvere zo dňa 26.09.2007 z č.l. 6, Splátky a pokuty zo dňa 13.08.2014, č. zmluvy 6114498, klient R. K. z č.l. 15-16, pričom zistil tento skutkový stav:

Zo zmluvy o úvere zo dňa 26.09.2007 súd zistil, že ako veriteľ je tu uvedený odporca, ako dlžník je tu uvedená navrhovateľka, č. zmluvy 6114498, pričom veriteľ sa zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver v sume 16.000,- Sk a dlžník sa zaviazal zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 15.440,- Sk, t.j. celkovo zaplatiť čiastku 31.440,- Sk v 12 mesačných splátkach po 2.620,- Sk počnúc dňom 15.10.2007.

Z dokladu Splátky a pokuty súd zistil, že sa jedná o číslo zmluvy 6114498, ako klient je tu uvedená R. K. s tým, že v ľavej časti je uvedený splátkový kalendár, počet splátok 14, dátum prvej splátky 15.10.2007, dátum poslednej splátky 08.01.2009, suma dvanástich splátok 86,97 € a dvoch splátok 9,96 € s tým, že splátkový kalendár bol po piatej splátke posunutý o 114 dní. V pravej časti sú uvedené splátky, a to prvá splátka 12.11.2007 v sume 86,97 €, posledná trinásť splátka 06.02.2009 v sume 173,94 €, celkový súčet splátok predstavuje sumu 1.063,56 €.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v znení účinnom do 31.12.2007, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 52 ods. 2 a 3 OZ v znení účinnom do 31.12.2007, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 2 OZ v znení účinnom od 01.01.2008, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy,

ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 2 OZ v znení účinnom od 01.04.2015, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 31.12.2007 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch sa na účely tohto zákona rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka v znení účinnom do 31.01.2013 (v súčasnom znení § 261 ods. 6 písm. d)) sa touto časťou zákona spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy okrem iného aj zo zmluvy o úvere.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 387 ods. 1 Obchodného zákonníka, právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

Podľa § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka, premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať alebo uznať súd, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby.

Podľa § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka, pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Podľa § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, premlčacia doba je štyri roky.

Podľa § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka, pri práve na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej zmluvy začína premlčacia doba plynúť odo dňa, keď k plneniu došlo.

Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov dospel súd k názoru, že návrh navrhovateľky je v celom rozsahu nedôvodný.

Z vykonaného dokazovania má súd preukázané, že medzi navrhovateľkou a odporcom bola uzavretá zmluva o úvere, ktorá sa v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka považuje za „absolútny obchod“, t.j. na tento právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia tretej časti Obchodného zákonníka v prípade, že niektorá otázka nie je riešená v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže predmetný úver mal charakter spotrebiteľského úveru. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že z predmetnej úverovej zmluvy navrhovateľka uhradila odporcovi čiastku 1.063,56 €, avšak odporca popieral, že by rozdiel medzi navrhovateľkou poskytnutým plnením a výškou istiny ním poskytnutého úveru mal predstavovať na jeho strane bezdôvodné obohatenie tak, ako to tvrdila navrhovateľka, pričom táto mala zato, že k bezdôvodnému obohateniu došlo z dôvodu plnenia z absolútne neplatnej zmluvy o úvere v časti úrokov a poplatku.

Obrana odporcu však spočívala predovšetkým vo vznesení námietky premlčania nároku uplatneného navrhovateľkou predmetnou žalobou, a preto sa súd musel v prvom rade vysporiadať s touto námietkou, ktorú vyhodnotil ako dôvodnú, pretože ako bolo už uvedené, na záväzkové vzťahy vzniknuté zo

zmluvy o úvere je potrebné aplikovať tretiu časť Obchodného zákonníka, keď súd v tejto súvislosti poukazuje na ustálenú judikatúru NS SR, v zmysle ktorej ustanovenie § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka (v súčasnom znení § 261 ods. 6 písm. d)) je ustanovením kogentným, ktoré nepripúšťa jeho modifikáciu ani vylúčenie jeho účinku dohodou zmluvných strán (napr. rozsudok NS SR zo dňa 29.11.2010, sp. zn. 5Obo/12/2010, uznesenie NS SR zo dňa 29.03.2012 sp. zn. 5Cdo/120/2010). Iný výklad zákona v súčasnosti podľa názoru súdu nie je ani možný, tento bude prichádzať do úvahy až v dôsledku novely Občianskeho zákonníka účinnéj od 01.04.2015, konkrétne ustanovenia § 52 ods. 2 OZ, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že prechodné ustanovenia k zmenám tejto právnej úpravy účinnéj od 01.04.2015 absentujú a súd preto vychádza zo zásady, že v právnom štáte by mal platiť zákaz pôsobenia právnych noriem do minulosti, keďže jedným z princípov právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok by mal byť zákaz spätného, t.j. retroaktívneho pôsobenia právnych predpisov. Súd má teda zato, že na súdnu vec nie je možné toto zákonné ustanovenie aplikovať s poukazom na to, že predmetná zmluva o úvere bola uzavretá dňa 26.09.2007 a žaloba bola na tunajšom súde podaná dňa 14.05.2014. Jedná sa pritom o hmotnoprávne a nie procesné ustanovenie. Nakoľko úprava premlčania je v Obchodnom zákonníku zaradená do jeho tretej časti, je potom potrebné aj otázku premlčania nároku uplatneného z takéhoto absolútneho obchodu posúdiť podľa právneho režimu Obchodného zákonníka. Navyše ustanovenia upravujúce premlčanie v Obchodnom zákonníku predstavujú komplexnú právnu úpravu, čo vyplýva z Dielu XI - Premlčanie, na rozdiel napr. od Dielu VIII - Niektoré ustanovenia o zániku nesplneného záväzku, resp. Dielu V - Niektoré ustanovenia o spoločných záväzkoch a spoločných právach, z čoho jednoznačne vyplýva, že pre otázky premlčania nie je možné ustanovenia Občianskeho zákonníka použiť ani podporne. Výnimku nepredstavuje ani nárok na vydanie plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia, pretože aj na riešenie otázky, či premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa riadi právnu úpravou Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka je rozhodujúca povaha právneho vzťahu účastníkov, z ktorého vzniklo plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, resp. prijatie plnenia bez právneho dôvodu. To, že Obchodný zákonník výslovne neupravuje začiatok plynutia premlčacej doby a jej dĺžku (pri plnení uskutočnenom podľa neplatnej zmluvy je dokonca začiatok premlčacej doby určený), pokiaľ ide o právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ešte neznamená nutnosť aplikácie právnej úpravy Občianskeho zákonníka, ale len to, že tieto otázky je potrebné riešiť podľa všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní. Pretože Obchodný zákonník tvorí v pomere k Občianskemu zákonníku špeciálny právny predpis, je možné z toho vyvodiť, že pri riešení otázky určenia právneho režimu premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v obchodných vzťahoch sa použije právna úprava obsiahnutá v Obchodnom zákonníku a použitie Občianskeho zákonníka by prichádzalo do úvahy len tam, kde určitú otázku nie je možné podľa Obchodného zákonníka riešiť vôbec, napr. pojem bezdôvodného obohatenia, jeho vznik atď. (viď Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol.: Občiansky zákoník I, § 107, Komentár. 1.vydání, Praha: CH Beck, 2008, strana 554-555). S poukazom na štvorročnú premlčaciu dobu, začiatok jej plynutia, deň podania žalobného návrhu na súd (ako to vyplýva z pečiatky podateľne tunajšieho súdu) a dátumov úhrad uskutočnených navrhovateľkou, preukázaných z platobnej histórie predmetného úverového vzťahu, posúdil súd námietku premlčania odporcu ako dôvodnú. Vzhľadom na zásadu procesnej hospodárnosti konania súd už sa ďalej nevysporiadával s ďalšou obranou odporcu v tomto konaní, nakoľko bol návrh zamietnutý z dôvodu premlčania nároku navrhovateľa.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Keďže súd návrh navrhovateľky zamietol, odporca bol pri bránení svojho práva v celom rozsahu úspešný a vznikol mu nárok na náhradu trov konania, ktorých náhradu si uplatnil vo výške zaplateného súdneho poplatku za podaný odpor práve v podanom odpore. Na výzvu súdu odporca uhradil súdny poplatok vo výške 31,50 €, v dôsledku čoho súd potom odporcovi priznal právo na náhradu trov konania v predmetnej výške 31,50 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1 prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
10. bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.

1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej

3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,

4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).